

Jaromír Jahoda

Jaromír Jahoda spolu se svým bratrem, hráčem na mandolínu Zdeňkem, téměř před 30 lety založili českou bluegrassovou skupinu Monogram. V roce 2004 byl BAČR vyhlášen Banjistou roku a kapela získala dvakrát prestižní ocenění European Bluegrassová kapela roku. Vydali 6 nahrávek, z nichž poslední je „Simple Man“ z roku 2019. Hrál také v rakouské skupině Nugget a v kapele Groovy Lix s kytaristou Slávkem Hanzlíkem. Hraje také s kapelou Wydle

Jaromír hraje na banjo Prucha Spirit. Jeho chytlavou melodii Forest Creek jsme představili v lednu 2021.

Pamatuji si, že jsem za ta léta dvakrát slyšel Monogram na IBMA, na showcases pozdě v noci. Obě vystoupení na mě udělaly velký dojem, a nevěřil jsem, že tato kapela není známější a oceňovaná. Zdálo se, že překlenují světy tradičního a progresivního bluegrassu bez námahy, ale se svým vlastním výrazným českým stylem.

Donald Nitchie: Jak jsi se dostal k banju?

K hudbě mě přivedl táta. Slýchal jsem ho jako malý hrát doma na kytaru (v té době zvanou Džibson z továrny Cremona Luby). Byla to v podstatě lubovka s výkrojem a mám ji do teď. Netrvalo dlouho, a asi v mých deseti letech mi dal svoji kytaru do ruky a ukázal první akordy. G jedním prstem, D a C. Trápil jsem se pěkně... Kytara měla tvrdý dohmat i zvuk, a pro malého kluka se to zdálo být téměř nepřekonatelnou překážkou. Zanedlouho mi tatínek koupil moji první kytaru. Krásnou, červenou Džibsonku Cremona Luby. Byla bez výkroje, což mě trochu mrzelo, protože ty s výkrojem měli jen ty největší frajeři. Náhodou byla vyrobená ve stejný den, jako jsem se narodil. Naroziny jsme slavili spolu. Pořád jsem hrál. Necvičil. Jen tak brnkal a objevoval. Jednou, když jsem se vrátil ze školy v přírodě, vyzvedli mě rodiče s bráškou na nádraží a brácha povídá, že už má doma taky kytaru. Taky Džibsonku...Táta je měl v oblíbenosti. Od té doby pro mě nabrala hudba úplně jiný směr. Hráli jsme doma s tátou. Táta hrál doprovod a my se Zdeňkem vybrnkávali melodii v harmonii. Nahrávali jsme na magnetofon Sonet Duo. Pásek do teď mám. Magneták taky.

Jak čas plynul, objevil se tátův známý. Nějaký Honza Kubásek, školník z Libně, který pořádal každý čtvrtek hudební trampské sleziny v Libeňské hospodě Na Korábě. Táta nás tam s bráchou začal vozit. V sedm jsme dorazili, kolem deváté jeli domů a ráno šli do školy. Byla to tam pěkná libeňská sešlost. Basa, kytary a Vráťa s mandolinovým banjem. Krom muziky jsme tam zažívali spoustu různých, mnohdy až bizarních věcí. To mně bylo jedenáct dvanáct let. Hráli jsme s bráchou na kytary, obdivovali Vráťovo mandolinové banjo a oba po nějakém toužili.

Následující rok přišla další škola v přírodě, na kterou jel tentokrát brácha. Kdo ví, možná kdybych jel pryč já, hrál by na banjo on. Táta totiž mezitím pořídil na Jungmannově náměstí v hudebninách vysněné banjo a já na něj začal zkoušet hrát. Byl to kytarový Kertak, ale bylo to banjo! Popravdě, v mých rukách to byla spíše hlasitá rušička hudby. Brácha se vrátil a bylo v podstatě rozhodnuto. Na banjo budu hrát já. Po pár měsících přišel na čtvrteční slezinu Vráťa a dal bráchovi mandolinové banjo. No a to ho následně dovedlo k mandolíně. Já hrál na kytarové banjo a netušil co a jak. Hrál jsem na něj jako na kytaru a hledal...

Jednoho večera dorazil na Koráb nějaký banjista s kytaristou. Chvilinku zahráli a zmizeli. Jediné co jsem stihl pochytit bylo, že banjo je laděné v G a že hráli nějaký bluegrass. Když jsem se skvadry z hospodské sleziny ptal, co to ten bluegrass je, řekli mi, ať se na to vykašlu, že je to jenom strašně rychle a samý blblblblm a jinak nic. Tak jsem to odložil a věnoval se dál tramským písním, co se na slezinách hrály. Ale ladění banja do G mi nedalo spát. Nakonec jsem jej s bráchou naladil podle baré akordu G jako na kytaře. Strunu po struně. Vůbec nevadilo, že první struna byla místo D vysoké G a tím pádem vždy buď praskla už při ladění, nebo v lepším případě později. Nějakou dobu však vždy vydržela. Vymysleli jsme akordy v tomhle divném “paladění” a docela dlouho jsem tak hrál. V průběhu jsem také zjistil, že to “pravé” banjo zní taky úplně jinak než o co se snažím, a časem jsem vyluzoval trsátkem takový hrbatý crosspicking aniž bych tušil, co dělám. V té době jsme začali také docházet do restaurace Na Míčankách na Tramské osadní sleziny TO Praha. Stali se členy osadní kapely a jezdili i na různé potlachy a jiné tramské akce.

Jednoho dne se u nás objevil tátův kamarád z dětství a držel v ruce lístky na skupinu Greenhorns do KD v Bohnicích. Tam jsem z asi předposlední řady viděl z dálky prvně Marko Čermáka s banjem. Bylo mi divný, že mu nahoře na banjovém krku cosi vyčuhuje, a taky to, že asi nehraje trsátkem ale nějak prsty. Začal jsem pátrat... zjistil jsem jen to, že se na banjo hraje “drápky” a to bylo všechno.

Za nějaký čas jsem vyrazil do obchodního domu Bílá Labuť, kde byla prodejna hudebnin, a dožadoval se prodavačky za pultem drápků na banjo. Stroze odvětila: „Máme prstýnky, ale jenom na citeru.“ Blesklo mi hlavou: „Aha, jsou to prstýnky, žádný drápky. A to přeci musí být stejný, nebo minimálně podobný ne?“. Domů jsem se vracel s utraceným kapesným, ale s blaženým pocitem a s prstýnky v kapse. Hned odpoledne jsem začal zkoušet co s nimi. Palcový byl kovový, asi tři-čtyři centimetry dlouhý a hodně špičatý. Připadal mi jako zbraň. Samozřejmě jsem nasadil prstýnky obráceně, a když jsem se pokoušel hrát, tak létaly doma vzduchem. To přeci nacvičím, myslel jsem si. S houževnatostí buldoka jsem se zakouzl, hrál dál a prstýnky létaly po bytě asi dva tři měsíce. Zjistil jsem také, že magnetofon Sonet Duo má dvě rychlosti, devítku a čtyřku. Když jsem přehrával na čtyřku, tak nahrávka výrazně zpomalila. Sice zněla prapodivně, ale slyšel jsem, co to vlastně Marko hraje. Nebo jsem si to tehdy alespoň myslel. Tóny byly úplně jinde a nízko, ale ten jejich šílený sled a rychlost byla tatam, a já alespoň něco málo pochytil.

V patnácti letech jsem nastoupil na učiliště, a když jsem se v prváku vrátil z bramborové brigády, na které se tehdy se školou jezdívalo, tak jsem se doma ani neohřál. Hned jak jsem dorazil domů, tak táta povídá, že jeho kolega z práce má doma nějaký problém, že potřebuje pomoci, že tam musíme hned odjet. Když jsme tam přijeli a sedli si v kuchyni u čaje, tátův kolega donesl banjo. Pětistrunné! Byla to východoněmecká Musima (v podstatě Marma). A povídá: „Mám tady nějaký banjo, zahraj na to něco.“ Nezahrál jsem ani „hoří“. Ani jsem ho neuměl naladit, vůbec jsem tu pátou strunu končící někde uprostřed krku nechápal. Chvilku jsem se trápil, než mi řekli: „No...je Tvoje!“ A já se málem po... Táta mi ho na tajňačku objednal a nechal přivést kamarádem z Německa. Dorazilo akorát v ten samý den, co já z brigády. Výchovně jsem za něj dal peníze z brigády a zbytek určitě doplatil táta. Nikdy jsem se nedozvěděl, jak to bylo. Stálo mě čtyři stovky. Táta už o tom nikdy nemluvil. Ale tuším...

BNL: Měl jsi na začátku učitele? Jak jsi se učil? Umíš číst hudbu?

Zlom přišel v momentě, když jsme byli hrát na slezině v Libni v hospodě V Zahradách. Nějaká parta měla pronajatý zadní salonek a z něj se ozývalo banjo. Znělo skvěle, tak jsem se nenápadně do salonku vloudil. Co nejbliž k banjistovi. Měl jsem strašnou trému oslovit ho, ale když jsem se k tomu odhodlal, spadlo to ze mě. Byl to sympatickej ochotnej chlap. Ukázal mi prstýnky, jak mají být správně nasazený a jak je banjo naladěný. Tři roky mého objevování se smrsklo do pěti, deseti minut a já konečně pochopil, proč mi prstýnky vystřelují při hraní z prstů a proč mi praskala přetažená první struna. Taky mi poradil, ať prstýnky na citeru zahodím a udělám si je jako on z plechu od konzervy. Na bříšku s takovou bouličkou, že prý se pak hraje líp.

Hned druhý den jsem šel do sklepa do dílny. Táta měl u zdi celou tabuli mosazného plechu. To byl tehdy majetek. Vyřízl jsem si z ní čtvereček velký asi deset krát deset centimetrů. Prstýnky z konzervy...pche...když už, tak pořádně. Vystříhal jsem prstýnky a naohýbal, pak roztavil tátovi všechna olůvka, co měl na rybaření, slil je do krabičky a na vzniklé destičce vytepal prstýnky do žádoucího tvaru. Byl jsem spokojený. Avšak jen do chvíle než se vrátil táta z odpolední směny domů. Nepochválil mě. Znehodnotil jsem mu jeho mosaznou chloubu a ani se potom nemohl jít uklidnit na ryby. Ale já měl svoje první prstýnky! Až za delší dobu jsem zjistil, proč mám pořád totálně zelený prsty...Od měděnky.

No...kytarový banjo šlo pod postel do futrálu. Několikrát jsem se vrátil na čumendu do salonku za panem banjistou, až mi nakonec řekl, ať přijdu na hodinu k němu domů na Malou stranu. Ten chlap se jmenoval Pepík Brixí a strašně mi pomohl. Krom rad mi dal nějaký nahrávky a dokonce jedno svoje banjo, které si vyrobil a které mělo hliníkový korpus z konve od mléka. Konev totiž měla průměr třicet cm a ve firmě Amati měli třiceticentimetrový blány, který dávali na bicí. Osmadvacítky nebyly k sehnání. Taky mi vysoustružil v práci takový malinkatý archtop tonering na mojí Musimu a banjo jsme řádně vytunili. S Pepíkem jsem byl do teď v kontaktu, minulý rok ale umřel. Nedávno byl u mě jeho patnáctiletý vnuk na hodině banja, že bude mít po dědovi nástroj...

V té době, co jsem docházel k Pepíkovi, mi bylo patnáct. Do hraní na banjo jsem byl úplnej blázen. Vyrobil jsem si jakýsi trenažér, na kterém jsem mohl cvičit Scruggsovy roly, i když jsem neměl banjo po ruce, nebo se to nehodilo. Bylo to malé prkénko, na které jsem umístil kobytku a natáhl struny. Vypadalo to a znělo jako kráječ na vajíčka, ale cvičil jsem ve škole, v autobusu, večer u televize, pořád a všude. Prsty, kterými jsem se měl opírat o blánu, jsem měl stažené gumičkou, aby se mi nehýbaly s ostatními a byly, kde mají být. Tabulatury mi stále nic neříkaly, všechno jsem odposlouchával a učil se z nahrávek.

Mezitím zahálel můj kytarový Kertak pod postelí. Když jsem jednou přišel ze školy, našel jsem tátu, jak má banjo ve svěráku a truhlářským pořízem strouhá krk, abych měl pětistrunný. Napadlo ho, že kytarové banjo už asi nikdy do ruky nevezmu. Nemýlil se. Dřevo zatřel tuší a navrtal pátý kolík s přímým převodem. Nějakou dobu jsem na něj ještě hrál.

Zanedlouho jsem začal na hodiny banja chodit k Iljovi Herainovi. To mi bylo šestnáct sedmnáct let. Ilja byl zkušený hráč a věděl hodně. Naučil mě moc. Z mého počátečního nadšení pro melodický styl, ke kterému jsem přičichl v jediné publikaci, co se ke mně dostala, a z mého nadšení pro moderní hraní, jsem byl záhy vyléčen. Již jsem začínal tušit, proč mi to jde tak ztuha a zní mi všechno divně. Začal jsem se prokousávat Scruggsovo stylem hry. Ilja byl veliký nadšenec a stále je. Psal mi tabulatury, trpělivě vysvětloval a dokonce pro nás všechny, co se pinožili za bluegrassem, občas uspořádal o víkend ve své pracovní maringotce na stavbě promítání, kde jsme s úžasem koukali na VHS videa

s našimi hrdiny jako byl Tony Rice, Béla Fleck, Tony Trischka, Jerry Douglas, Sam Bush, Mark Schatz... a kde jsme shlédli mnoho dalších nahraných koncertů, které se mu podařilo někde sehnat. Ilja měl spousty tabulatur a materiálů. Nikdy se o žádnou neškrtil a poskytl mi všechno, co jsem chtěl. Tenkrát to bylo spíše výjimkou. Hodně banjistů si své vědění hlídalo, ale Ilja byl nad věcí. Naučil mě moc. Začali jsme se teď po letech zase vídat a dokonce mi daroval svoji staříčkou školu Earla Scruggse, kterou jsem u něj tehdy obdivoval a opisoval si z ní tabulatury. Hudební teorii v kostce znám, nicméně z not nehraji.

BNL: Jaké byly vaše první vlivné bluegrassové a banjo nahrávky?

První nahrávka, kterou jsem slyšel s pětistrunným banjem, byla od kapely Greenhorns a odposlouchával jsem skladbu Hausbot. Později to byly desky, ze kterých jsem poslouchal Earla Scruggse, Tonyho Trischku, Bélu Flecka, Scota Vestala, Skyline, Newgrass Revival, Flecktones, Bluegrass Album Band, Bone Creek, Doyle Lawson and Quicksilver... Jedny z prvních skladeb, které jsem se učil, byly Hausbot, Step hoří a taky Little Darlin' Pal Of Mine od Earla Scruggse nebo Foggy Mountain Breakdown.

BNL: Kdo byl váš hlavní vliv na banjo? Byli tam místní hráči, kteří vás obzvláště ovlivnili?

Byli to (a stále jsou) především Earl Scruggs, Bill Keith, Tony Trischka, Béla Fleck, JD Crowe, Alan Munde, Noam Pikelný a krom nich spousta dalších. Z místních hráčů jsem vděčný Pepikovi Briximu, Iljovi Herainovi. Ovlivňují mě spoluhráči z Monogramu, Helmut Mittereger z Rakouského Nuggetu, se kterým hraji od r. 1998 a v neposlední řadě kytarista Slávek Hanzlík.

BNL: Na jaké banjo teď hraješ? Nastavení, trsátka, struny?

Poslední tři roky hraju na banjo Průcha Spirit model. Kvalita zpracování a zvuk mého banja se mi líbí. Na první pohled je vidět, že je při výrobě dbáno na každý detail. V minulosti jsem na banja od Jardy už hrál, a teď jsem se k Průcha Banjos vrátil. Používám převážně struny light 9,5, 11, 12, 20, 9,5 nebo medium 10, 11, 13, 22, 10. Prstýnky National a palcový Bluechip M JD Crowe. Na struny light mám vyšší dohmat kvůli zvuku, který mi takhle z banja leze lépe, na medium struny ho mohu mít kapku níž.

BNL: Opíráš jeden prst nebo dva? Popruh máš přes levé rameno nebo pravé?

Opírám se dvěma prsty. Mám tak lepší stabilitu ruky. Zpočátku jsem se neopíral vůbec, pak jedním a skončil jsem u dvou. Snažím se moc netlačit do blány. Když tlačím, mám o něco méně zvuku. Ze stejného důvodu se také nedotýkám kobylky. Popruh mám přes levé rameno a přes záda.

BNL: Učíš hru na banjo ? Nějaká konkrétní rada pro začátečníky?

Občas nějaké lekce dávám a někdy učím na víkendových workshopech. Poměrně často se setkávám s tím, že se mnozí začínající banjisté upínají k jedné jediné cestě. Například postavení pravé ruky. Upnou se k informaci, že ruka má být tak či onak. Pověštinou dostanou radu od někoho, kdo už hraje, nebo postavení odkoukají a snaží se mít ruku naprosto stejně jako vzor. Neuvědomují si však, že jsme každý jiný a každému rámcově vyhovuje něco jiného. Někdo má prstýnky kolmo na struny, palec v jedné rovině, jiný ne a přesto má krásný vyrovnaný zvuk. Určitá pravidla jsou, ale každý by si v jejich rámci měl najít svoji cestu, která mu vyhovuje nejlépe. Nejhorší věc je, když hráč cítí delší dobu nepříjemné tuhnutí, křečovitě pohyby a někdy až bolest. Víím, že to zní strašidelně, ale již jsem se s tím u řady studentů. Snažím se začínající hráče při dodržení základních pravidel navést na jejich vlastní cestu.

BNL: Řekni něco o Monogramu.

Kapela Monogram hraje od roku 1991. Jádro kapely jsme byli vždycky my dva s bráchou (Zdeněk Jahoda) a Jakub Racek. Na housle s námi hrával Petr Froj Vomáčka, ale asi od roku 1992 kdy k nám na chvíli přišel zpívat a hrát na kontrabas Nathan Wilson z Kentucky, jsme hráli až do roku 2015 ve čtyřech. Vystupovali jsme na festivalech a po klubech v Čechách. Někdy v roce 1993 jsme se potkali s Lilkou Pavlak. Zařídila nám vystoupení ve Švýcarsku na Bluegrass Family Festival a moc nám pomohla na cestě do světa. Lilka je taková naše bluegrassová máma, byla u hodně věcí a spoustu pro nás dělá. Do roku 2000, než jsme začali hrát s Pavlem Lžičařem, se u nás na postu basisty vystřídal hodně lidí. Pavel s námi vydržel dvacet let. Minulý rok nás však opustil a vydal se na nebeskou pouť. Vzpomínám krom milionu jiných věcí i na to, jak si dělal srandu, že u nás vzhledem k tomu, kolik basistů se u nás do té doby vystříдалo, sice jako basista přesluhuje, leč že je nevyhoditelný. Chybí mi.

V USA Monogram poprvé vystoupil v roce 2005 v Nashvillu na IBMA Fanfestu a poté v roce 2011 na IBMA Showcase, rovněž v Nashvillu.

V současné době tvoří Monogram Jindřich Vinkler, kytara; Zdeněk Jahoda, mandolína; Jaromír Jahoda, banjo; Jan Kouba, dobro a Erik Banič, kontrabas.

Nějaká různá ocenění jsme jako Monogram taky dostali. Máme Zlatého bobra z Mládkovo televizní Čundr Country Show, několikrát to byl banjista, mandolinista, kytarista, kapela, album roku (nepamatuju se, z jakých let). V La Roche ve Francii jsme od Evropské asociace bluegrassu dostali cenu Evropské kapely za rok 2008. V roce 2015 jsme další cenu jako Evropská kapela roku dostali na EWOB v Holandském Voorthuizen.

V současné době hraje Monogram ve složení Jindřich Vinkler - kytara, Zdeněk Jahoda - mandolína, Jaromír Jahoda - banjo, Jan Kouba - dobro a Erik Banič - kontrabas.

BNL: Jak postupuješ při psaní písní ? Začínáš licky, melodií, akordy, nebo čím ? Kolik skladeb jsi napsal?

Píseň jsem ještě žádnou nenapsal. Občas ze mě vypadne nějaká instrumentálka. Většinou mě napadne melodie, kterou následně rozvíjím. Většinou mám rozděláno víc věcí současně. Stává se, že mám hotový kousek skladby (většinou A part), ale jak dál, mě v ten moment nenapadá, a myšlenka přijde po delší době. Někdy se nápad vyvine i z nějakého licku. Postup akordů přichází vždy úplně nakonec. No, a když už mám instrumentálku hotovou, přichází problém s názvem. Některý ve mně vyvolá melodie a nálada skladby už v průběhu, jindy nemám nápad ani když už je hotovo, a na řadu přijdou s názorem a radou nejbližší kamarádi. Zatím mám v šuplíku asi dvacet hotových a několik rozdělaných skladeb. S Monogramem a Nuggetem jsme na CD nahráli šest mých instrumentálek.

BNL: *Máš cvičný režim? Můžeš popsat?*

Nikdy jsem nevyznával to, že bych si udělal "povinnost" cvičit určitý počet hodin denně. Vždy se při banju bavím a hraji si. Jsou období, že se zapomenu a čas nehraje roli. To pak hraji celé dny, nemám dost a celý ten čas, co trávím s banjem, mi uběhne jako voda. Na druhou stranu se i stane, že otevřu futrál a za chvíli ho zase zavřu. Zahrál bych si, ale myšlenky se ubírají jiným směrem. To se pak v duchu těším, až přijde vlna "zapomenutí se". Mnohokrát si z naší zámečnické dílny zaběhnu alespoň na okamžik k banju, a třeba na minutku si zahraji, těším se ze zvuku. To mám pořád. Partnerka ze mě má kolikrát srandu, že mi ta chvílka za to stojí. Ale potřebuji to.

Když cvičím, učím se hlavně nové věci a opakuji si i ty dříve naučené. Mnohdy objevím i hezké, již zapomenuté. Stále odposlouchávám z nahrávek a kombinuji s tabulaturami, videem. Zajímám se o to, jak hrají ostatní, učím se jejich skladby a snažím se pochopit, jakže to mysleli. Myslím, že by v člověku mělo zůstat jeho Já a neměl by úplně podléhat trendům, aby hrál jako někdo. Když se skladbu, kterou hraje někdo jiný, naučím, nikdy nezní a nejspíš ani nemůže nikdy znít stejně, jako ji hraje můj vzor. Ale vždy mě obohatí a rozšíří moje obzory. Učení skladeb, sól, licků mých hrdinů mi dává hodně. A nemusí to být jen banjisté. Můj režim je ten, že když začínám hrát, a před tím jsem nějakou dobu necvičil, tak trvá tak půl hodiny, než se banjo rozezní, začne žít a komunikovat se mnou. To hraji většinou věci, které znám a opakuji si je. Potom se začínám učit nové. Už jsem tak nějak uvolněný, a když se učím pro mě technicky náročné věci, jde to o něco snáze. Platí přímá úměra, že čím déle hraji, tím jsem uvolněnější a banjo zní lépe. Existuje mnoho skladeb, licků a pasáží, které jsou těžké a jsou pro mě výzvou. Když se je učím, procvičují mě tak nějak přirozeně v technice. K tomu, co mi nejde, se často vracím. Na uvolnění hraji někdy stupnice jak v singlestring, tak v melodic technice. Když mě v průběhu hraní napadne nějaká nová melodie, nahraji si ji a později, když se daří, rozvinu ji. Občas se stane, že z toho vznikne nová skladba. Jinak žádný specifický systém na cvičení nemám.

BNL: *Máš nějaké obecné nebo konkrétní rady pro začátečníky a mírně pokročilé hráče?*

Nesmírně důležité je, abyste se hraním bavili a rozvíjeli při tom svoji hudební inteligenci. To je, myslím, na prvním místě. Je dobré cvičit i koordinaci a techniku hraní po fyzické stránce. Nicméně, když se u toho budete opravdu bavit, dá vám to mnohem více. Vnímejte, jak hrají ostatní, a čerpejte nové věci. Jak v technice hry, tak v tónech. Je mnoho různých variant, a pokud nacházíte tu nejlepší pro vás, jste na dobré cestě.

BNL: Máš zaměstnání?

Hudbou se neživím, spíš občas přizívuji. V naší zemi (a myslím, že i jinde) to s profesionálním hraním není lehké, a já si vážím toho, že mohu hrát to, co mě opravdu baví, a svobody, kterou v tom mám. Máme s bráchou malou zámečnickou dílnu, a živíme se rukama. Velikou výhodou je, že nejsme u nikoho zaměstnání, ale že děláme sami na sebe a sami si tak můžeme organizovat čas mezi zámečnictvím a hraním s kapelou.

Diskografie

Kapela vydala šest alb. Monogram 1997, Siesta 2000, Cestou Odysea 2004, Hit The Road 2010, Take It Easy 2015, Simple Man 2019.

Kompilace EWOB 2003, Banjo Influences World's Banjo Tour 1998 a CD Lovin' You Lilly Drumeva 2010.

Video

Hit The Road 2010 https://www.youtube.com/watch?v=7AsmK4q0MBM&ab_channel=JakubRacek

Take it Easy 2015 https://www.youtube.com/watch?v=XdjSar1mf8c&ab_channel=PepaMalina

Our Song 2020 https://www.youtube.com/watch?v=TIP6JVqBOMg&ab_channel=ZdenekJahoda

Neúspěšná cesta do USA v roce 2015:

Měli jsme se objevit v červnu 2015 na ROMP Fest v Americkém Owensboro. Vyřídili jsme potřebná víza, koupili letenky a na pozvání muzea bluegrassu v Kentucky odletěli přes Londýn do USA. Po příletu do Chicaga nás však zadrželi imigrační úředníci. Na ROMP jsme měli hrát bez nároku na honorář a žádné další koncerty jsme sjednané neměli. Byl to jen takový výlet. Po několika hodinách výslechů a telefonování s prezidentem festivalu nevpustili úředníci Monogram do země a poslali nemilosrdně zpátky do Evropy. S ozbrojenou eskortou nás naložili do zamřížované dodávky a jezdili s námi docela dlouho po letišti od letadla k letadlu, protože to správné se nějak nedařilo najít. Už nám běželo hlavou, v které zemi se následující den ocitneme. Nakonec jsme zastavili na správném místě, a bočním služebním vchodem nás odvedli z letištní plochy nahoru k nástupu. Ostatní cestující si nás prohlíželi s nedůvěrou. Každý jsme měli svého ozbrojence. Doklady nám byly vráceny, až když jsme vystoupili z letadla v Londýně. Letenky, dopředu zaplacený pronájem auta, hotel, spousta času... všechno přišlo vniveč. Ale zato nám úředníci jako vyvrhelům a nebezpečným lidem založili každému

hezkou složku. Pavel si pak dělal legraci, že to stejně bylo celé kvůli tomu, že kapela hraje s banjem, a takovou zbraň si přeci nikdo normální do země nevpustí. Nicméně se nezlobím. Byla to zkušenost.